

Cut

Cut

Peter van Beek

© 2019 Peter van Beek

Titel: Cut

Auteur: Peter van Beek

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

www.uitgeveriju2i.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 857 0

NUR: 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorgaande toestemming van de uitgever.

Lijn 72 naar Beverwijk, 16 mei

De jongen met de schaar

Mijn duim en middelvinger steken door de ogen van de kappersschaar. De andere hand bedekt de messen die strak over elkaar kunnen glijden om zelfs het kleinste haartje te knippen. Een half uur geleden heb ik het voorwerp nog geslepen. Dat doe ik altijd voordat ik op pad ga.

Ik voel dat mijn oksels en kruis nat zijn. Ook mijn sokken zijn doorweekt van zweet. Als ik met de bus door het land reis en op een meisje met lang haar wacht, lijkt het alsof de transpiratiedruppels uit mijn lijf geperst worden. Mijn ademhaling is dan onrustig en ik knipper vaak met mijn oogleden. Regelmatig lik ik over mijn bovenlip. Soms strijk ik met een wijsvinger over de gesloten messen.

De bus stopt bij een halte langs een provinciale weg waarlangs boerderijen liggen. Een man stapt in. Achter hem staat een meisje van een jaar of veertien. Te jong. Als ze haar ov-chipkaart voor de scanner houdt, zegt ze iets tegen de bus-chauffeur.

Ik kan het Nederlands best goed verstaan en ik spreek het ook al aardig. De dieselmotor ronkt en ik zit achterin. Ik denk dat ze de buschauffeur kent. Als het regent zoals vandaag, neemt ze altijd de bus naar school.

Het meisje gaat bij een raam zitten en drukt de dopjes van haar telefoon in haar oren.

Ze heet vast Charlotte. Of Iris. Ze heeft een oudere zus en jonger broertje. Haar ouders werken allebei op de boerderij. De meisjes moeten ook vaak meehelpen.

Het meisje checkt nu waarschijnlijk haar appjes. Een jongen uit haar klas is al maanden verliefd op haar. Ze

weet het, want haar vriendinnen hebben het haar verteld.

De bus rijdt over een rechte weg. Ik verbaas me nog vaak over de wegen in dit land. Dat is in de omgeving waar ik ben opgegroeid wel anders: de kronkelige wegen slingeren als linten door de bergen.

Het lijkt alsof iemand me in mijn buik prikt, een steek die ik altijd voel als ik aan mijn geboortestad denk met de kerken, pleinen en vooral met de zee. En aan Elaine, die ik wilde fixen. Ik kan niet begrijpen dat ze met me mee wilde. Eerst met de gondel omhoog en daarna een wandeling verder de berg op, waar diepe kloven waren. Later had ik nog een keer met haar afgesproken en dat was ook de laatste keer geweest. Ik strijk met mijn wijsvinger over de schaar en haal zwaar adem. Lekker wijf die blonde Elaine, maar toen ik voorover boog om haar te kussen en een hand op haar borst wilde leggen, deinsde ze terug alsof ik van vuur was. Ze sloeg me zelfs op mijn wang. 'Geile aap,' had ze me toegebeten. 'Je denkt toch niet dat ik met je ga zoenen? Dat doe je maar met een van die sletten die altijd achter de school rondhangen.'

Die woorden bewogen als lava door mijn brein en als ik eraan terugdenk doen ze dat nog steeds. Alsof ik toen afzichtelijk was. Ik had wel dun haar waar op mijn negentiende de hoofdhuid al doorschemerde. Nu, op mijn twintigste is mijn achterhoofd bijna kaal. Mager ben ik. De huid van mijn vingers lijkt doorzichtig en is bleek.

De bus remt. De volgende halte is in een dorp. Er komen zeker tien mensen binnen. Ik zie direct dat er vier chicks instappen. Zestien jaar, schat ik. Twee donkerblond, één blond en een roodharige. Het blonde meisje heeft kort haar, die valt meteen af.

'Girls, achteraan is nog plek genoeg,' wijst de roodharige. Ze veegt het haar uit het gezicht en loopt naar achteren. De bus rijdt weg en de rode pakt de leuning van de stoelen vast. Alles aan haar is verder zwart: haar kleding, haar gympen, zelfs

haar lippen zijn zwart gestift. Haar nagels zijn zwart gelakt en de oogschaduw is donker. 'Ik ga liever even alleen zitten!' roept ze naar voren. 'Dan kan ik nog iets aan die repetitie doen.'

'Doe maar, schat,' klinkt het door de bus. 'Je hebt nog een kwartier.'

Ze gaat voor mij zitten, pakt een boek uit haar rugzak en slaat het open. Dan schuift ze een koptelefoon over haar oren. Hardop leest ze een tekst.

Zweet tintelt in mijn nek en mijn handen zijn klam. De duim en wijsvinger van mijn linkerhand klemmen in de ogen van de schaar. Met mijn andere hand pak ik de messen vast en knijp. Rood haar, denk ik, Dat heb ik nog niet. Meisjes met rood haar zijn zeldzaam, behalve als ze het geverfd hebben. Dat telt niet mee. Haar moet natuurlijk zijn. Verdomd jammer dat meisjes en vrouwen al hun haar, behalve het hoofdhaar, wegscheren. Okselhaar, dat zou ik graag nog eens knippen. En schaamhaar, zoals ik eerder heb gedaan.

Ze hebben die twee wijven een half jaar geleden gevonden, maar de kans dat ze me hier vinden, is klein. Ik heb geen strafblad en gebruik een valse naam. DNA heb ik nooit afgestaan. Natuurlijk, ze hebben DNA van me gevonden, ik heb geen enkele poging ondernomen om mijn sporen te wissen. Toch shit dat die twee dode meiden ontdekt zijn. Ik moest ze in de steek laten.

Ik heb al een schuiladres geregeld. Via een datingsite. Ik heb de Nederlandse zover gekregen dat ze me met me wilde samenwonen. Ze is nog steeds waanzinnig verliefd op me. Ik ook op haar, zogenaamd dan.

Blond en donker haar hadden die twee in de kelder. Van allebei heb ik één lok afgeknipt. Die komen later van pas.

Het meisje zit voorovergebogen over haar boek. 'Atropos,' zegt ze. 'Wat boeit het me eigenlijk.' Ze klapt het boek dicht en propt het in haar rugtas. Daarna staat ze op en loopt naar de andere meiden.

Kut.

Ik steek de schaar in de bekleding van de rugleuning. Het voelt bijna als een lichaam. Ik begin te trillen. Een busstoel als meisjesbuik, denk ik. Alleen mis ik het bloed over mijn hand. Die warmte is lekker. Ik lik even over de rug van mijn linkerhand. Zout. Anders dan de ijzersmaak van bloed.

Catania, Italië, 3 februari, drie jaar geleden

Bella

Ik borstel mijn haar. Dat doe ik iedere morgen. Ik ben niet tevreden over mijn lijf, maar mijn haar is mooi. Papa overdrijft altijd als hij zegt dat ik eigenlijk Bella Belissima had moeten heten. Hij is best chill voor een vijftigjarige. Dat vinden Milena en Faustine ook. Die hebben ouderwetse ouders, vooral hun moeders zijn bemoeiziek. Vorige week heb ik op internet gelezen dat Italiaanse moeders zich overal mee bemoeien. Mama, waar ben je gebleven? Die vraag krijg ik niet uit mijn hoofd. Ze is dood en toch stel ik me die vraag iedere keer opnieuw, soms wel tien keer per dag. Volgens de kerk is ze in de hemel. De pastoor kan het mooi vertellen, maar wat heb ik aan een moeder in de hemel? Een beetje zingen voor de Heer, misschien een wandeling met Maria. Die maagd kan ik niet uitstaan. Wat een bitch met haar sneaky glimlach en dat blote kindje op schoot. Op de schilderijen uit de middeleeuwen lijken het net poppen en meer betekenis hebben ze ook niet. Poppen voor volwassenen, net als het beeld van de Heilige Agatha. Onbegrijpelijk dat volwassenen in heiligen geloven. Faustine gelooft dat ze met Maria kan praten. Onzin natuurlijk. Alles is bedacht door mensen.

Ik krijg een berichtje. Als ik het open zie ik dat het van Milena is. ‘Wat moet ik aan?’

Bijna had ik geschreven: een bikini, maar ik bedenk me. ‘Spijkerbroek, topje en jasje.’

‘Welke kleur jasje?’

Milena heeft twee kledingkasten vol broeken, jasjes, shirtjes, schoenen, laarzen. En lingerie. Ze is pas 17, maar draagt

setjes van soms wel meer dan 150 euro. Haar ouders zijn rijk, net als die van Matteo.

‘Bruin, leer,’ app ik. ‘Het is koud vandaag.’

Ik haal de borstel door mijn haar, een lekker gevoel.

Nog twee dagen tot de processie van de Heilige Agatha. Dan zal het ook koud zijn, ondanks de mensenmassa’s in de straten, het klokgebeier, het geschreeuw en het vuurwerk. Het beeld van Agatha zal worden rondgedragen. Dat gebeurt al honderden jaren.

Mijn telefoon blijft weer. Het is een berichtje van Matteo, hij is laat vandaag. ‘Ik wil je spreken.’

Daar heb ik helemaal geen zin in. Ik ben een beetje bang voor hem. Zijn ogen zijn zo licht dat ze van vensterglas lijken. Lelijk is hij niet. Zijn lijf is een beetje slungelig, dat wel.

‘Als z’n pik ook zo dun is, heb je er niet veel aan.’ Typisch een opmerking voor Faustine. Ze praat alleen maar over jongens en seks, alsof alles in het leven daarom draait. Ik heb nog nooit seks gehad. Ik heb er ook nog nooit over gedroomd. Als ik Faustine moet geloven, droomt ze iedere nacht van jongens en mannen. ‘En soms van een meisje.’ Dan is haar glimlach *stupefacente*. Adembenemend mooi. Vorige week kreeg ik een steek in mijn buik toen ze lachte. Haar tanden recht en wit. Ze is veel mooier dan ik. Alleen mijn haar is langer. Het glanst ook meer. Faustine heeft het haar te vaak geverfd, waardoor het dof is geworden.

Papa staat ineens naast me. ‘Bella, je moet naar school.’

Dat weet ik ook wel, wil ik zeggen, maar papa is alleen maar bezorgd dat ik te laat kom. Het eerste uur heb ik Latijn van Brutus. Zo noemen we hem. Alle docenten hebben een bijnaam uit de Romeinse tijd. Niemand weet waarom. Misschien omdat het een gymnasium is. Brutus is een softie. Hij ziet eruit als een volwassen kleuter met zijn krulhaar en blauwe ogen. Dat hebben niet veel leraren. De meeste zijn oud en kaal. Sommige

meisjes zijn verliefd op Brutus.

Ik leg de borstel neer.

Mijn school is een paar straten verderop. Ik loop over de smalle stoepen. De wind is koud. Ik krijg weer een appje van Matteo. Alleen een vraagteken.

‘Gewoon een keer met hem afspreken,’ had Faustine gisteren gezegd. ‘En hem dan negeren of voor lul zetten. Of in zijn tong bijten. Zogenaamd per ongeluk. Ik heb nog weinig ervaring, zeg je dan. Met een lief stemmetje. Je moet nog wat oefenen. Je moet gewoon van die zak af.’

Ze heeft waarschijnlijk gelijk. Zijn aandacht is irritant. In de les wil hij altijd naast me zitten, in de pauze dringt hij zich op. Hij stuurt appjes en schrijft e-mails. Ik moet toegeven: hij kan goed schrijven, hoewel ik hem ervan verdenk dat hij de zinnen van internet pikt.

‘Een manipulator,’ is het oordeel van Milena. ‘Bovendien een egoïst.’ Ze spreekt met een bekakt Romeins accent. Twee jaar geleden is ze vanuit Rome naar Catania verhuisd. ‘Meer een emigratie dan een verhuizing,’ zegt ze altijd. Haar vader is een beroemde psychiater en hij heeft een baan in Catania aangenomen. Ze denkt dat ze net zoveel mensenkennis heeft als haar vader.

Ik heb haar eens gevraagd iets over mijn karakter te zeggen. Ze had haar bril rechtgezet en met een bekakte stem gezegd: ‘Meegaand en je kunt moeilijk nee zeggen. Ook ben je afhankelijk en wil je graag gekend worden.’ *Mamma mia*, ze schudde het zomaar uit haar mouw. Ze heeft nog gelijk ook. Vooral iemand iets weigeren vind ik verdomd lastig. Als ik het doe, gebruik ik bijna altijd een smoesje of een leugen. Ik durf de confrontatie met iemand niet rechtstreeks aan. Papa heeft al eens voorgesteld dat ik een assertiviteitstraining moet volgen.

‘Dan leer je beter voor jezelf opkomen en kun je gemakkelijker nee zeggen.’ En hij had gezegd dat hij zich daarover weleens zorgen maakte. Dat ik te eenvoudig te beïnvloeden ben.

Shit, weer een appje. ‘Vanavond op mijn boot?’

De boot van zijn ouders bedoelt hij zeker. Hun schip is duurder dan ons appartement. Het is een rijkeluisjacht. Patserig. Het heeft zelfs een jacuzzi heb ik gehoord.

‘En dan?’ stuur ik hem terug.

‘Wijntje, filmpje, jointje als je wilt.’

Kut, alsof we al jaren een stel zijn. Samen op de bank. Wijn en een film zijn oké, maar aan drugs begin ik niet. Eerlijk gezegd durf ik dat niet. Ik ben bang om de controle te verliezen. Dat kan met wijn ook, maar ik drink iedere dag wijn bij het eten. Met papa. ‘Het is niet goed, dat weet ik,’ zegt hij vaak, ‘maar we roken niet en we zijn niet te dik.’ Ik heb anders best een dikke kont en mijn bovenbenen zijn ook te mollig. Mijn nek is te kort, soms lijkt het net of mijn hoofd en romp één zijn.

‘Ik kan vanavond niet. Pianoles.’

Liegen kan ik uitstekend. Ik heb nog nooit een piano aangeraakt. Weet je hoe suf dat is. Pianospelen, ik moet er niet aan denken.

‘Er staat een elektrische piano aan boord.’

‘Dat is geen piano.’

‘Wat dan?’

‘Een apparaat.’

‘Je hoeft er niet op te spelen. Ik praat liever met je. Of neem Milena en Faustine mee. Dan vraag ik Claudio en Silvan.’

‘Een andere keer.’

Ik weet welke fantasieën jongens hebben. Die heb ik ook weleens op internet gezien. Ik kon er maar een paar seconden naar kijken. Afzichtelijk. Ik moest aan honden denken: schaamteloos en *squallido*. Goor, een ander woord heb ik er niet voor.

‘Ik zie je zo,’ appt hij.

Het schoolhek staat open. Voor de school uit de negentiende eeuw is een plein met een fontein die niet meer werkt.

‘De fontein in Catania zijn simpel in vergelijking met die in Rome.’ Ik hoor het oordeel van Milena in mijn hoofd: zelfs de *Fontana dell’Elefante* is oorspronkelijk niet uit Catania. Die is samengesteld met voorwerpen uit andere plaatsen en landen.

Alsof ik dat niet weet: de olifant is Romeins, de obelisk Egyptisch.

‘*Hi, girl.*’ Het is Milena. Ze heeft een spijkerbroek en een leren jasje aan. ‘*Grazie* voor de kledingtip.’

Ze strijkt met haar handen over haar heupen. Het valt me nog mee dat ze haar tieten niet even optilt met haar gemanicuurde handen. Dat doet ze vaak, ook in de klas, vooral tijdens de les van Brutus. Vandaag draagt ze groene nagellak die *perfettamente* combineert met de kleur van haar topje. Waarschijnlijk draagt ze ook een groen lingersetje. Een keer stelde ze voor dat we samen al haar setjes zouden passen. Ik heb veel kleinere borsten dan zij. Ze raadde mijn gedachte en zei: ‘We stoppen er gewoon wat in.’ Ze was al uit haar broek gestapt. Ik kreeg het benauwd. In mijn blote kont gaan staan om een van Milena’s setjes aan te trekken. Dan zou ze ook zien dat ik me niet scheer. Waarom zou ik me scheren? Ik heb geen vriend. Gelukkig kreeg ik een telefoontje. ‘Ik moet weg. Zie je later.’

Bijna was ik over een boomwortel gestruikeld in Milena’s tuin.

‘Kijk uit, *ragazza!*’ riep de tuinman.

Samen met Milena neem ik de trap naar de hal, waar het altijd koel en schemerig is, zelfs in de zomer als het licht in Catania bijna pijn doet aan je ogen. Brutus staat al in de deuropening.

‘*Ave, pupilli,*’ groet de docent. Hij doet net alsof Latijn een levende in plaats van een morsdode taal is die alleen in boeken, op papieren rollen en inscripties voorkomt. En in de

kerk natuurlijk. Brutus spreekt in de bovenbouwklassen Latijn. Soms versta ik er helemaal niets van. Hij verwacht ook dat wij in de klassieke taal praten, maar dat is *maledettamente difficile*. Ik voel me dan net een peuter die brabbelzinnen maakt.

Ik had naar een gewone school gewild, maar papa wilde per se dat ik Grieks en Latijn zou leren. Het enige voordeel wat ik van die talen heb, is dat ik in oude binnensteden van Italië de Latijnse teksten op de gebouwen min of meer kan vertalen. Weinig spannends aan.

‘Kom je naast me zitten?’ vraag ik Milena als we het lokaal ingaan.

Ze schudt haar hoofd en zwaait naar Magar op wie ze al weken haar zinnen heeft gezet. Hij wenkt haar. ‘Voor het einde van de maand heb ik het met hem gedaan,’ heeft ze gisteren gezegd. Ik heb geen schijn van kans: natuurlijk gaat ze naast hem zitten.

‘Stronzo,’ mompel ik. Magar is dé klootzak onder de klootzakken.

Ik kijk rond. Achteraan is nog plaats. Nog voordat ik zit, ploft Matteo op de stoel naast me. ‘Ciao Bellla!’ Hij heeft een melodieuze stem. Een keer heeft hij bij muziek een aria van Puccini gezongen. *O mio babbino caro*. Het was niet helemaal zuiver volgens Agrippina, onze docente. ‘Maar verdienstelijk gezongen. Heb je zangles gehad?’

‘Non, ik heb het talent van mijn opa. Hij werkte bij de opera in *Milano*. Vorig jaar is hij overleden.’ Hij zei het met glanzende ogen en een glimlach, alsof zijn opa vandaag jarig was en na schooltijd een feestje zou geven.

Brutus klapt in zijn handen alsof hij een kleuterjuf is. ‘*Silentium!*’ Hij wijst naar Antonio die voor vandaag een spreekbeurt over het lot moet houden. Ik moet over twee weken. Een spreekbeurt vind ik geen probleem. Ik kan het *perfettamente* voorbereiden en papa kan mij helpen. Hij is goed in Latijn. Vorige maand heeft hij samen met mij een stuk van

Julius Ceasar vertaald over zijn veldtocht naar Gallië. Asterix en Obelix, maar dan zoals het echt geweest is.

Antonio vertelt over het lot. Hij heeft geen power point-presentatie gemaakt en zijn stem is eentonig en haperend. Hij staat als een standbeeld voor de klas. Alleen zijn lippen bewegen. En hij knippert snel met zijn ogen. Ook maakt hij soms spastische bewegingen. Hij had beter een spreekbeurt over de stuntelige keizer Claudius kunnen houden.

Antonio stopt ineens met zijn spreekbeurt: 'Dit was het dan.'

Na het plotselinge einde is het even stil. Dan begint Brutus te klappen. De klas applaudisseert een paar seconden mee.

'*Quis questiones habet?*' Brutus kijkt de leerlingen aan.

Niemand heeft zin om een vraag te stellen.

Ik loop naar de haven. Faustine en Milena weten dat ik naar Matteo toe ga. Ze hebben net zolang op me ingeprept tot ik een afspraak met hem gemaakt heb. Geen date, gewoon een bezoekje, meer niet. Tegen papa heb ik gezegd dat ik naar Milena ga en pas laat thuis ben. Het voelt fout als ik tegen hem lieg, maar hij zou het nooit goed gevonden hebben als ik alleen naar een jongen ga. Ik ben nog nooit zo zenuwachtig geweest.

Het regent keihard en de zeewind is koud. Ik heb een paraplu bij me. Mijn haar mag niet nat worden. Nu en dan knettert de donder. De kleine bootjes schommelen wild in het water, de grotere schepen deinen. Ik zie niemand in de haven. Op sommige boten brandt licht, maar achter de ramen zie ik niemand.

Ik heb niet lang voor mijn kledingkast gestaan vanavond. Een gebleekte spijkerbroek van Levi's met gaten boven de knieën, een shirt met een hoge hals, een trui met een V-hals. Geen sieraden, behalve de gouden oorknopjes die ik van oma heb gekregen voor mijn zestiende verjaardag. En mijn

afgetrapte gympen die zo lekker zitten.

Morgen is de optocht van Agatha. Zij was van mijn leeftijd en bloedmooi. Agatha weigerde haar christelijk geloof af te zweren en werd gemarteld. De beul kneep met een roodgloeiende tang haar borsten af, maar ze bleef haar geloof trouw. Ze is de marteldood gestorven. Omdat haar borsten op klokken leken, is ze de beschermheilige van de klokkenmakers. En van vrouwen met borstkanker. Het lijkt alsof iemand mijn keel dichtdrukt. Die bescherming heeft mama in ieder geval niet geholpen. *Duh*, een houten beeld in de kerk, één keer per jaar rondgedragen door de straten, kan een vrouw niet beter maken. Het is gewoon een stuk geveerd hout. Mama geloofde niet in die poppenkast. Ze is drie keer geopereerd. Dat hielp niet. De ziekte heeft haar gesloopt. Mijn *cara mamma*. Ik mis haar. Ze was er altijd voor me.

Het dek van de *Cecilia* is verlicht. Achter de patrijspoorten is het licht. Ik haal diep adem en de twijfel over mijn beslissing om met hem af te spreken laat me rillen. Of komen de rillingen van de kou en de regen die nu met bakken uit de hemel komt?

‘*Ciao Bella!*’ Zijn muzikale stem galmt over de kade. ‘Kom gauw aan boord, je wordt zeiknat!’

Dat ben ik al, het water staat in mijn gympen. Gelukkig is mijn haar droog gebleven. Nu kan ik niet meer terug en ik pak de reling van de trap vast. De bliksem verlicht hem. Hij heeft zijn hand uitgestoken. De donder rolt uit de lucht die pikzwart is. Ik grijp zijn hand. Net op tijd, want ik glijd bijna uit.

‘Ik heb je vast, er kan niets gebeuren.’ Zijn stem is een melodie. ‘*Vieni*, binnen is het warm.’

Zijn hand is droog en kouder dan de mijne. Hij houdt de deur voor me open. ‘Kijk uit, voor mannen die de deur voor je openhouden,’ zei mama soms. ‘Ze willen dat je afhankelijk van hen wordt. Doe altijd zelf de deur open.’ Ze wist zelf ook wel dat haar mening nergens op sloeg, maar ze genoot van de

discussie die daarna ontstond.

De kajuit is verpletterend: witleren banken, een hardhouten tafel, een televisie aan de wand en dikke tapijten op de vloer. Wat een kitsch. Ik zie nu dat er een wijnfles en twee glazen op de tafel staan. Het schip schommelt. De glazen en de fles staan in houders. Er staan foto's in klemmen op de kast.

‘Geef me je jas even, dan hang ik die op.’

Ik rits mijn jack open en geef het hem. Hij draait zich om en verdwijnt in een andere ruimte. Een paar seconden later komt hij terug, glimlachend. Het is de lach van een jongen die altijd zijn zin krijgt, verwend en arrogant.

‘Vino?’ Hij wijst naar de fles en de glazen. ‘Barolo 2002, is dat goed?’

Dat is mijn geboortejaar, over een maand word ik zeventien.

Ik knik. Papa heeft het weleens over Barolo. ‘Dat is wijn voor Kerstmis. Of als je slaagt voor je school.’

Bijzondere wijn dus. En hier staat de fles gewoon op tafel, alsof ik speciaal ben, een gewone meid met te dikke billen en kleine tietjes.

‘Speciaal voor jou uit de wijnkelder gehaald.’ Hij streelt de fles met zijn dunne vingers.

Ik ril en moet er niet aan denken om die iele vingers over mijn gezicht, handen, armen en rug te voelen. Of veel erger nog: over mijn borsten.

‘Heb je hier een wijnkelder dan?’ Iets anders weet ik niet te vragen.

Hij knikt. ‘We hebben hier alles aan boord wat we thuis ook hebben. Alleen kleiner natuurlijk.’ Hij lacht weer en strijkt met een hand over zijn kin. Ik zie nu dat hij lange, puntige nagels heeft, net de messen van een schaar. Hij beweegt zijn duim tegen zijn middelvinger. Dat is een tic van hem.

‘Weet je dat je prachtig haar hebt?’

Zonder erbij na te denken pak ik een haarlok vast.

‘Kam je het vaak?’

Wat een idiote vraag. Ik hoor en zie dat hij met zijn vingers knipt. Eerst langzaam en dan steeds sneller.

Plotseling houdt hij ermee op. ‘*Scusami*, ik was nieuwsgierig. Je bent het meisje met het mooiste haar, zoveel mooier dan dat van Faustine, van wie het haar net stro lijkt. Ik denk dat als je het vastpakt je het hoort knisperen. Droog als zomergras.’

Ik trek mijn schouders samen. Ergens slaat de bliksem in. Het lawaai is oorverdovend. Dan sterft het weg.

‘Je hoeft niet te schrikken.’ Weer die zalvende stem. ‘Zal ik de wijnfles openmaken? Ga zitten.’

Commandeert hij altijd? Ik zak in de zachtleren bank. Achter mijn slapen klopt mijn hart.

Geluidloos schuift de kurk uit de fles.

Ik moet plassen. Dat moet ik altijd wanneer ik zenuwachtig of gespannen ben. Ik kijk om me heen. ‘*Il bagno?*’

‘Volg me maar.’ Hij knipt twee keer met zijn vingers.

‘Waarom is dat me nooit eerder opgevallen? Dat irritante geknip.’

Ik loop achter hem aan. De wc is midscheeps. De deur glimt, zoals alles aan boord.

‘Hier is het.’

Ik draai de deur op slot en kijk om me heen: de ruimte is groter dan thuis. In het plafond zijn led-spotjes ingebouwd en er hangt een verlichte spiegel. De afzuiger ruist.

Een minuut later sta ik weer in de gang. Het schip deint. Ik loop naar de kajuit.

‘Dat is snel,’ zegt hij.

Wat moet ik daarop zeggen? Klopt, ik kan razendsnel plassen? Wat een idiote opmerking om te zeggen dat ik het snel kan.

‘Wijn?’

Hij wacht mijn antwoord niet af. De glazen staan al gevuld op tafel. Er liggen ook twee telefoons. Zijn die van hem?

Ik knik. Eén wijntje kan geen kwaad. Ik drink iedere dag wijn en raak niet snel aangeschoten.

‘*Salute!*’ Hij tikt zachtjes met zijn glas tegen het mijne en neemt een slokje. ‘*Delizioso*, vind je niet?’

De wijn is inderdaad heerlijk, ik geloof niet dat ik ooit zo’n goede wijn gedronken heb.

De regen slaat nog steeds tegen de ramen.

‘Als het zo blijft regenen, kun je beter hier blijven slapen.’

Hij zegt het alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. *No way, never*. Straks vraagt hij nog of ik bij hem in bed kom liggen. Faustine zou dat doen en hem dan bijten. Dat heeft ze me weleens verteld. Als ze in bed van een jongen baalt, bijt ze hem in zijn tong of oor. ‘Ik ga over een uurtje weer naar huis. Van een beetje regen zal ik niet smelten.’

‘Zal ik je het hele schip laten zien?’

‘Ik wil graag eerst mijn glas leegdrinken.’

We drinken zonder iets te zeggen. De wijn is zwaar en ik voel me loom.

Ik concentreer me op de foto’s die op de mahoniehouten kast staan. Matteo staat op alle foto’s. Ze zijn scherp en goed belicht. Op de meeste staat hij alleen, op sommige met jongens. Zijn broers? Ik weet niets van zijn familie.

‘Zijn dat je broers?’ Ik wijs naar de kast.

‘*Non ho fratelli*, het zijn mijn vrienden. Jekentzeniet, ze komen uit Rome. Soms komen ze naar Catania. Dan gaan we varen.’

Ik kijk naar een van de foto’s. Niets bijzonders. Gewoon vrienden.

‘Nog een glas?’ Zijn stem lijkt van ver te komen.

‘Ik heb genoeg.’ Is dat mijn stem? Mijn handen zijn klam en mijn hoofdhuid prikt. Ik haal een hand door mijn haar, maar ik heb geen gevoel meer in mijn vingers. Ze zijn koud.

‘*Vieni*, ik breng je naar de slaapkamer. Dan kun je even rusten.’

Hij gaat naast me staan en trekt me uit de bank. 'Het is vlakbij.'

Ik voel twee handen onder mijn oksels.

Brengt hij me nu naar de slaapkamer? Gebeurt dit echt? Mijn tong is droog en mijn hart slaat snel. Het lijkt alsof de wijn in mijn maag klotst.

De donder roffelt.

'Ga maar liggen.'

Hij trekt mijn gympen uit en legt me op mijn zij in het tweepersoonsbed. Gaat hij nu mijn broek uittrekken? En mijn slipje? Komt hij dan bovenop me liggen en dringt hij bij me binnen? Ik knijp met een hand in mijn bovenbeen en til mijn hoofd op. Het is zwaar en ik laat het in het kussen zakken. Mijn hoofd klopt. Ik stink naar zweet.

Hij pakt mijn telefoon uit mijn achterzak.

'Ik ben zo terug.' Zijn stem klinkt hees.